

75 | SPŠP HOSTINNÉ 1946-2021

Je mi ctí, že po pěti letech můžeme u nás v Hostinném opět uvítat absolventy SPŠP u příležitosti oslavy 75. výročí jejího založení. Kvalita a význam této vzdělávací instituce byly prověřeny a potvrzeny vynikajícími pracovními výsledky samotných absolventů. Mnozí z nich se stali významnou oporou a rozvojovým potenciálem papírenského průmyslu, další se úspěšně uplatnili v různých oborech po celém světě. Těší mne, že se do Hostinného rádi vrací. Děkuji Asociaci českého papírenského průmyslu za finanční dar, který poskytla na organizaci této akce.

Dagmar Sahánková, starostka

ZALOŽENÍ PAPIRENSKÉ ŠKOLY V HOSTINNÉM

Poválečný průmysl papíru a celulózy neměl k dispozici dostatek kvalifikovaných pracovníků české národnosti. Proto požádal v roce 1946 vládu československé republiky o povolení zřídit samostatnou školu za účelem vzdělávání v tomto oboru. Ministerstvo školství a osvěty záhy vydalo souhlas ke zřízení dvouleté Státní odborné školy papírenské v Hostinném. Výuka I. ročníku byla zahájena dne 8. října 1946 v klubovně hotelu Centrál na náměstí. Dostavilo se 34 žáků. Od 14. října byla výuka přemístěna do tovární učebny Krkonošských papíren závodu I. v Hostinném. Mezitím probíhala rekonstrukce objektu bývalé továrny na zpracování papíru ve Školní ulici, kam se škola v lednu 1947 přestěhovala.

Od školního roku 47/48 bylo pro žáky zajištěno ubytování v budově internátu na Antoníčku. V roce 1949 byla škola rozšířena na čtyřletou

Vyšší průmyslovou školu papírenskou. V letech 1950/51 byla pro školní účely upravena budova bývalé klášterní školy Voršilek. Do blízkosti školy byl přemístěn internát, žáci obývali budovy č.p. 231 a 488. Později byla škola přejmenována na Střední průmyslovou školu papírenskou. Ačkoliv poválečná situace dala jednoznačné stanovisko ke vzniku odborného papírenského školství v Hostinném, tak později byla výstavba nových provozů papíren a celulózek orientována mimo Podkrkonoší. Přestože SPŠP vždy dosahovala vysoké odborné úrovně, byla koncem školního roku 1982/83 zrušena a přemístěna do Štětí.

Milí papírníci, papíráři, papíráci či přátelé papíru

Studovat na „papírence“ v Hostinném se velmi rychle stalo ctí, v tom pravém, neotřelém smyslu toho slova, pro každého, kdo k papíráckému řemeslu něco cítil. Na tom se shodujeme, když dnes, po letech, s bývalými spolužáky všech věkových kategorií diskutujeme o tom, co vlastně bylo to „něco“, co onu školu vyčleňovalo z kategorie obyčejných „průmyslovek“ a řadilo ji mezi školy s „duchem“ a jakousi opravdovostí, ba i s jistou mírou výlučnosti.

Ještě v „mé“ době, tedy počátkem sedmdesátých let, si větší na z nás v průběhu školního roku chodila vylepšovat svůj studentský rozpočet do některého ze závodů Krkonošských papíren, a to, že jsme v papírnách strávili i značnou část letních prázdnin, jsme považovali za samozřejmé. V prvních letech mého studia dokonce doznívala ještě jedna zajímavá praxe, o níž hovoří v jiném příspěvku o pár let později další z absolventů, pozdější generální ředitel Průmyslu papíru a celulózy, JUDr. Jan Slouka: „Už se k tomu nikdy nemůžeme vrátit, ale historickým faktem například zůstane, že po několik let přicházeli studenti papírenské průmyslovky odpoledne do závodu KRPA v Hostinném, zde sami spustili papírenský stroj č. 3 a „jeli“ s ním až do konce odpolední směny. Kdo to organizoval? Oni. Kdo na sebe vzal rizika? Oni. Tomu já říkám praxe!“

Druhým prvkem, jež existenci Papírenské školy ozvlášťoval, bylo její monopolní postavení mezi středními průmyslovými školami - byla jedinou takto speciálně zaměřenou školou v naší republice, kde navíc každý ročník (až na dvě či tři výjimky v šedesátých letech) představovala jedna třída o 25-30 studentech. Není proto divu, že o sobě studenti, kteří spolu v Hostinném strávili nádherná 4 léta, nikdy neztratili přehled ani tehdy, když se po maturitě, případně po dalších studiích, rozprchli po všech těch papírnách a papírnickách, co jich v naší zemi fungovalo. S ohledem na svou specializaci „papírenka“ dlouho nepatřila ani pod Ministerstvo školství - jejím řízením bylo z rozhodnutí Ministerstva průmyslu pověřeno Generální ředitelství průmyslu papíru a celulózy. Když později k přechodu pod Ministerstvo školství došlo, bylo to možná tím pověstným začátkem konce historie papírenské školy. V nepřehledné směsici ostatních středních škol ministerští úředníci nedokázali osobitost a oborovou důležitost papírenské školy pochopit, natož ocenit, o nějakém případném rozvoji těchto vlastností ani nemluvě. Co však vytvářelo a formovalo obraz papírenské průmyslovky ze všeho nejvíce, byl její profesorský sbor. Na tom se bez zaváhání shodli a shodují všichni její absolventi bez ohledu na to, ve kterém období jejími škamny prošli. Tak pestrý, rozličný a různorodý kolektiv pedagogů co do myšlení, vystupování i vlastního praktikování výuky, jako byl tady, se prostě na jiných školách nevyskytoval. Hodně to souviselo s již řečeným organizačním zařazením školy. Řada vyučujících, zejména pokud se technologických předmětů týče, neměla totiž (alespoň zpočátku) předepsané pedagogické vzdělání. A jak by jej mohla mít? Člověk, který by měl natolik bohaté zkušenosti s výrobou papíru či celulózy, aby je mohl a chtěl předávat dorostu a ještě oplýval vysokoškolským pedagogickým vzděláním, se v zásobách papírenských odborníků prostě nevyskytoval.

Karel Musil, řečený „Gonda“, měl například často potíže s vyjadřováním - tok jeho myšlenek byl pravděpodobně rychlejší než schopnost tyto myšlenky spořádaně a plynule vytknout. Spolu s určitou mírou naivity, která byla tomuto dobrému člověku od přírody dána, malou postavou a očima radostně vypoulenýma zvláště v okamžicích, kdy se chystal sdělit studentstvu v lavicích nějakou zásadní informaci, připravovala tato jeho drobná indispozice nesčetné momenty bujarého třídního veselí. V četných seznamech profesorských „přebreptů“ patří proto ty „Gondovy“ k těm nejčtetnějším a nejšťavnatějším. Jakmile však s žactvem v zádech prošel branou papírny mezi stroje a zařízení a mohl své výklady doprovázet praktickými ukázkami a příklady, kvalita jeho projevu výrazně stoupla. To, že se ještě i dnes dokážu orientovat mezi všemi těmi centricleanery, vortrapy, trisečníky a písečníky, je i jeho zásluha.

Z úplně jiného těsta byl profesor **Vladimír Kult**, kterého, pochopitelně za jeho zády, nenazval nikdo jinak než „Čuňas“. Člověk, kterého si pro jeho lehce povýšený, ironický přístup asi málokdo opravdu zamiloval, ale přece to byl právě on, kdo nás naučil číst Dostojevského i Balzaca, kdo nám dal základy anglického, německého, a dokonce i španělského jazyka, o jeho častých výletech do zapomenutých končin řeči latinské ani nemluvě. Jeho svérázný způsob klasifikace, jemuž byl základem systém pětěk buď prostých, nebo podtržených či dokonce, nedej bože, orámečkových, doplněných navíc mnohdy písmenem „n“ (nemá, nezná, neovládá, nestuduje, tudíž nepostoupí do dalšího ročníku), budil v našich hlavách panickou hrůzu. Dodnes vidím jeho zavalitou postavu v sepraných manšestrákách vzadu se všitým klínem a kostkované flanelové košili, jak si stoupá před katedru, ujistí se očima, že jej poslouchám, a pak praví k plénu: „Vystoupím vám dnes ráno na nádraží hostinském a co nevidím? Zběsilý student Novotný nic nedbá na to, že vlak ještě zcela nezastavil, vylétne z něj jak janek a ignoruje naprosto svého třídního pedagoga, zapálí si retku a počne lokomotivním způsobem vypouštět oblaka černého dýmu.“ Někdy jsem tohoto rázovitého podivína přímo nenáviděl - o „svatém týdnu“, když jsem se na dece za internátem snažil nastrkat si do hlavy ještě pár chemických vzorců, šel okolo, zasmušile se na mne zadíval a se spikleneckým úsměvem mi sdělil: „Vám již není třeba trápit se, studente, neboť vy přece nemůžete odmaturovat!“ Naštěstí neměl pravdu, a když jsme pak po zkouškách řádili v arnultovickém „Klubu“, on seděl za pianem a na hlavě s vojenskou brigádýrkou propadlého Míry Kryma, který se za námi přijel podívat, hrál poměrně slušně jeden jazzový evergreen za druhým, rychle jsem mu odpustil.

Ani ostatní nebyli jiní. Profesor **Václav Rychlík**, neboli Šnelcuk, zkráceně Šněla, ztělesňoval díky svému pedantství a puntičkářství moji noční můru v oblasti organické a anorganické chemie. Na druhou stranu to byl právě on, kdo nám v době nejtuzší normalizace dokázal přinést do třídy magnetofon s tehdy zakázanými nahrávkami scének o cestovateli Pupákovi z dílny pánů Šimka a Grossmanna.

Excentrická postava mého jmenovce, **Dr. Vladimíra Novotného**, jinak též „Papíka“, byla doslova opředená legendami. Podle jedněch byl tento vynikající analytický chemik a biochemik politicky nespolehlivý, a tudíž byl přesunut tam, kde mohl nejméně škodit, podle druhých stál za jeho „uklizením“ do Hostinného jakýsi výbuch při pokusech na půdě Akademie věd. Ať tak či onak, hostinská průmyslovka získala v jeho osobě snad nejpitoresknější postavu celého profesorského sboru. S hlavou nakloněnou díky jakési nemoci páteře (nebo to byl následek oné exploze?) mírně na jednu stranu, šířil kolem sebe oblak až surrealisticky extravagantního humoru. V jednotlivých ročnících měl rozmístěny své pověření prakticky na cokoli od svého osobního holiče, přes přinašeče kofoly až po vykonavatele trestů za nesplněné úkoly.

Doktor **Vladimír Kubíček** měl dvě vášně, matematiku a hudbu. Tu první pěstoval ve všedních dnech mezi lavicemi naší školy, zatímco o víkendech se scházel s podobně postiženým kolegou, profesorem **Kubíkem**, a společně vypočítávali pro nějakou vědeckou instituci odchylku oběžných drah jakýchsi nebeských těles. Počítače tehdy byly teprve v plenkách, a tak jim to zabralo poměrně dost času. Druhá záliba jej inspirovala mimo jiné k tomu, že v Hostinném založil Klub přátel hudby a organizoval pravidelné koncerty českých i zahraničních hudebních těles v místní Galerii antického umění. Vždy před akcí bylo třeba naplnit galerii židlemi z naší školní jídelny, což jsem si vzal spolu s několika spolužáky za své; odměnou nám pak byl volný vstup na všechny hudební produkce. Instrumentální a vokální umění souborů, jakými jsou Chorea Bohemica či Dánští madrigalisté, v kombinaci se skvělou akustikou chrámových lodí a prostorami naplněnými dokonalými kopiemi těch nejlepších antických soch, to pro mne bývaly zážitky, na které dodnes vzpomínám.

Podobně vzácných lidí se v historii školy vyskytlo mnoho a jak by ne, vždyť zde jen v prvních 40 letech jejího trvání učilo postupně 62 interních a 57 externích pedagogů a většina z nich se natrvalo zapsala do školních análů. **Dr. Zdeněk Zachystal**, **Dr. Jaroslav Páč**, **Ing. Bohuslav Čaněk**, **Ing. Vojtěch Klíč**, **Jaromír Krám**, **Josef Mašek**, **Ladislav Pitrmuc**, **Ing. Ivan Voda** a další a další, zejména **Jaroslav Kabrhel**, který byl od roku 1959 do roku 1971 ředitelem školy.

Určitě se každý z vás již v životě setkal s pedagogem, v jehož osobě a projevu se spojovala zkušenost s vlídnou moudrostí a skromností, chytrý humor a schopnost lapidárně a srozumitelně vysvětlit jakýkoli problém.

Přesně takovým člověkem byl **Jaroslav Kabrhel**, důvěrně nazývaný „Kába“. Jestliže někdo dokázal seznámit naše technicky poněkud naivní třídní krásy s konstrukcí Ward Leonardova soustrojí tak, že je dokázaly beze zbytku pochopit, jestliže někdo vysvětlil závislost mezi hodnotami stupně mletí a pevnostními vlastnostmi papíru i našim spoužákům z Vietnamu, pak to mohl být jedině on. O to více nás všechny ohromilo, když jej tehdejší politický režim připravil nejprve o místo ředitele školy a později jej z ní vyštval docela. Byl jsem Jaroslava Kabrhela párkrát navštívit v dílnách jednoho ze závodů KRPA, kde konstruoval a vyráběl (samozřejmě perfektně) výsekové nástroje do příklopových lisů, ostatně bylo jen málo jeho žáků, kteří by při svých návštěvách Hostinného tuto „štaci“ vynechali. Dodnes ale cítím určitý stín viny v tom smyslu, že jsme snad mohli, jako studenti, pro tohoto báječného člověka v době, kdy to potřeboval, něco udělat. Nevím co a nevím jak a asi by to v tehdejší době ani nepomohlo, toho pocitu se však už nikdy nezabvím. A Jaroslav Kabrhel, kterému dal profesorský titul sám život, zůstává kantorem, na kterého vzpomínám nejčastěji.

V roce 1983 výuka na Střední průmyslové škole papírenské v Hostinném skončila. Dnes je nástupkyní hostinské SPŠP Vyšší odborná škola obalové techniky a Střední odborná škola ve Štětí. Zpočátku se zde vyučovala a v malé míře se snad dodnes vyučuje i papírenská technologie. Do Štětí přišli i dva úspěšní absolventi hostinské průmyslovky, **Ing. Jan Langthaler** a **Ing. Zdeněk Hájek**, z nichž první školu řídil až do své smrti v roce 2012. Postupem času a díky měnící se povaze papírenské výroby se však výuka na škole zaměřila spíše na přípravu odborníků v oblasti výroby obalů. Ostatně i dnešní „papíráci“, tedy lidé obsluhující současná papírenská zařízení, potřebují ke své práci spíše umět zacházet s řídicím computerem, případně pro něj dokázat vytvořit i nějaký program, než ovládat holandr či příčnou řezačku.

Čas prchá a bere s sebou vše staré; papírenský obor se změnil k nepoznání a s ním také jeho dorost. Dnešní jeho lídři jsou skvělí manažeři a často i absolventi věhlasných škol. Při dotazu na Střední průmyslovou školu papírenskou by patrně rozpačitě krčili rameny. Ten pojem by pro ně asi nic neznamenal. Pro nás, kteří jsme zde strávili většinou ty čtyři nejkrásnější roky svého života, však znamená nesmírně mnoho.

Petr Novotný, 1975

Profesorský sbor SPŠP ve školním roce 1970–1971

VZPOMÍNKA NA LÉTA 1956–1960 V PŠP V HOSTINNÉM

Průmyslová škola mě povolala ještě před ukončením prázdnin na brigádu na česání chmele do Markvarce, nedaleko Tuchořic na Lounsku. Na chmelu jsme byli ubytováni v lesní boudě, spali jsme na zemi a každé ráno chodili na chmelnice. Strhávali jsme štoky a česali chmel do košů. Když jsme natrhali koš, šli jsme ho vysypat do měrné nádoby - věřtele. Trhal jsem 6 až 8 věrtelů za den, což byl asi běžný průměr. Byli ale borci, co jich trhali 10 až 12, výjimečně i 15. Ve chvílích volna jsme navštěvovali sousední Tuchořice, ve kterých byla na brigádě děvčata z Gotwaldova - dnes Zlína. Brzy jsem zjistil, že byla daleko vstřícnější, než na jaká jsem byl zvyklý z domova. Na internátě i ve škole to pro mne bylo zcela nové prostředí, spolužáci ze všech koutů republiky, každý jiný. Brzy jsem se s mnohými spřátelil a stali jsme se dobrým kolektivem, ve kterém se stýkáme dodnes.

Krátce po zahájení školního roku jsem se seznámil s panem Císařem, který se zčásti staral o údržbu školy, ale hlavně o venkovní úpravu prostranství před školou. Brzy jsem po něm převzal údržbu keřových růží, které byly vysázeny před školou a lemovaly papírenský znak z vápencových kamínků a antuky. Ve škole jsme vedle všeobecných předmětů měli i speciální technologii, která se vázala k výrobě papíru, a na ni navazující tzv. výrobní praxi v KRPĚ (Krkonoské papírny). Na tuto jsme docházeli vždy jednou za týden, abychom se dokonale v praxi seznámili s jednotlivými výrobními postupy. Z každé této praxe jsme pak vypracovali písemný elaborát. Myslím, že zde byl i základ mého zlepšovatelství, protože součástí zadání každé praxe bylo i navrhnout možné lepší řešení současného stavu.

Když jsem dosáhl věku 16 roků, chodil jsem sekat role buničiny k holandrům nebo hlídat síto k PS č. 3. Postupně jsem zlákal i další spolužáky, takže jsme nakonec obsadili všechny noční směny v celém týdnu a ráno jsme šli do školy. Na internátě jsme měli dost přísný režim, který nespočíval pouze v pravidelném budíčku, rozcvičce a nástupech, ale i v pravidelné studijní době. Na dodržování pořádku vedle vychovatelů z řad kantorů, jako byl **Kvapil, Kabrhel, Krám**, dohlížely také vychovatelky **Vindišová** a později i **Lásková**. Popíši jeden ze zážitků z večerní studijní doby od 19:00 do 21:00, když odpolední studium bylo od 15:00 do 17:00. Někdy kolem 21:00 hod. zazněla Hostinným siréna. S Kynclem, se kterým jsem hodně kamarádil, jsme se na sebe podívali, neřekli a utíkali k hasičské stanici, tehdy byla naproti kinu. Tam jsme nasedli na

Výuka v chemické laboratoři, vyučující Ing. Ladislav Šín

venkovní lavice hasičského auta a probrali se až v Rudníku, kde hořela továrna. Aktivně jsme se zúčastnili hasičského zásahu a velmi pozdě se vrátili nepozorovaně na intr. Jaké bylo ale překvapení, když nám asi po týdnu kdosi za účinnou pomoc chtěl poděkovat a tím se provalil další průšvih a opět snížení známky z chování. Závěrem, pokud píší o škole, nemohu se nezmínit o přátelském vztahu mezi kantory a žáky. U některých snad byl původ přátelského vztahu v tom, že sami byli absolventy této jediné a jedinečné školy v republice. Jednalo se, pokud vím, o **Musila, Hýska, Vlacha a Kabrhela**. Ti měli příkladný vztah nejen ke škole a žákům, ale i ke speciální technologii, kterou učili, tj. k výrobě papíru. Dokazují to skripta, která sami v začátku školy vypracovali a která jsme pak dále vylepšovali a množili. Dobrý vztah mezi studenty a kantory dokazuje i má korespondence, kterou jsem s mnohými vedl i po ukončení školy a kterou u příležitosti oslav 75. výročí založení školy předám do muzea v Hostinném spolu s odbornými články, které jsem publikoval v PAPIŘU A CELULÓZE. To, že nás škola dobře připravila pro život, dokazuje i to, že řada studentů se prosadila na nejvyšších místech papírenského průmyslu jako ředitelé podniků, či dokonce ve funkci generálního ředitele celého oboru, o postu ministra či velvyslance ani nemluvě. Jedinečnost této školy byla dána také tím, že šířila povědomost o Hostinném prakticky po celé naší vlasti, a to nejen v místech papírenského průmyslu, protože řada z absolventů obor opustila a prosadila se i v řadě jiných oborů včetně medicíny, filologie, práv, a to i za hranicemi naší vlasti. Pokud jsem u vzpomínání, opět nemohu nevzpomenout několika výrazných osobností, které nás určitě svou příkladností ovlivnily. Byl to **Slávek Hýsek, Jaroslav Kabrhel a Karel Musil**. S odstupem doby je nutno je ocenit i za jejich postoje v roce 1968. Samozřejmě, že čtyři roky ve škole nelze vtěsnat do několika řádek či stránek, když prožité zážitky by vydaly na celou knihu. Na každý pád se domnívám, že papírenka jako žádná jiná škola, stejně jako i někteří její studenti, zanechali v Hostinném zřetelnou stopu, na kterou by se nemělo zapomenout. Věřím, že pro většinu absolventů je a vždy bude Hostinné srdeční záležitostí, budou na ně vždy vzpomínat a rádi se do něj vracet! Byl bych proto velice rád, pokud by se současné oslavy 75 let od založení školy staly základem trvalé expozice v místním muzeu, kam chci i já svou trochou přispět.

František Schramhauser, 1960

Prof. Pitrmuc vychytrale vyvolal T. Kučeru a v klidu si přečetl jeho noviny

JAK JSME PŘILNULI K MĚSTU HOSTINNÉ

Do Hostinného, na místa, kde jsme strávili 4 roky na SPŠ papírenské, se my, absolventi, stále vracíme, i když zde již od roku 1985 škola není. Mnozí se nám diví, co nás tam, a to především starší ročníky, ještě „táhne“, když škola už tak dlouho neexistuje. Snad jednoduché je i vysvětlení - SPŠ papírenská byla jediná škola takto úzce specializovaná v celém tehdejší Československu, a tak se zde scházeli studenti takřka „od Aše až po Štúrovo“. Přebývali na internátě, což utužovalo jejich vzájemnost. Nás, přespolních, dojíždějících, bylo málo, ale velmi časté brigády chmelové, v zemědělství, při vysazování stromků v KRNPu a v samotných papírnách, nás stmelily.

Náš mat. ročník 1962 se nejdříve sešel po 10 letech od maturity, potom po 5 letech a na začátku 90. let minulého století jsme se dohodli na setkávání v Hostinném po 2 letech. Posledních cca 10 let se zde scházíme již každým rokem a zakotvili jsme „U Olšů“. Při těchto častých pobytech jsme se zde začali potkávat s mat. r. 1960 i 1961 a tady někde se zrodil nápad udělat celoškolský sraz abiturientů. Velkým aktivistou byl F. Schramhauser /1960/ a Franta Urban /1961/. Poprvé jsme se sešli o prvním červnovém víkendu již v roce 2010. V tomto roce se přidali i absolventi starších ročníků - 1958. V roce 2011 (65 let od založení školy), ve kterém jsme měli snahu pojmout toto setkání v uvedeném termínu jako celoškolské RDP (radostné dny papíráků), se účastnilo cca 70 účastníků. Obdobný počet se sešel i v červnu 2012 a 2013 a v následujících letech. Na srazu v roce 2014 jsme začali pomýšlet na slavnostní setkání k 70. výročí založení školy /zal. v roce 1946/. Po projednání se starostkou města Hostinného, paní Ing. Dagmar Sahánkovou, jsme začali připravovat oslavu výročí. Při této příležitosti začal s velkou obětavostí zpracovávat dokumentaci o papírenském průmyslu v celém regionu právě Ing. F. Urban s ředitelem muzea v Hostinném, panem Tomášem Andělem, pro výstavku v muzeu. Zároveň jsme vypracovávali knížku absolventů školy, kterou se podařilo za přispění mnohých, ale zase velkým podílem Franty Urbana a Petra Novotného, vydat a každému z cca 150 účastníků oslav ve dnech 3.- 6. června 2016 dát k dispozici. A léta běžela, dál jsme se každoročně scházeli o prvním červnovém víkendu a začali připravovat velké setkání i k 75. výročí školy na rok 2021, ale ouha, v rozletu a v přípravách nás zaskočil a dal nám stopku ten vir - koronavirus. Po uvolnění všech zdravotně-bezpečnostních opatření jsme obnovili přípravy a doufáme, že se nám vydaří realizace a sejdeme se 18. a 19. září 2021 opět v Hostinném před budovou školy. Pro mnohé z nás je v tomto nejistém období, a to nejen covidovém, ale vzhledem k velmi často deštivému počasí, obtížnější vydat se na cestu, ale i přesto věřím, že zatím s 50 až 60 přihlášenými si popovídáme a zavzpomínáme na proběhlá léta od maturit.

Milada Hajzerová Schulzová, 1962

Maturanti 1963

Maturita 1966 Ing. Čaněk, maturant M. Ceněk
a konzultant pan Záruba

PROČ JSEM SE STAL PAPIRÁKEM

Ještě za mého mládí, tedy za vlády krále Klacka, hrál papír už poměrně velkou roli. A jelikož neexistoval internet, přehrávač, Skype atd., získával papír stále více na popularitě. Snad si každý vzpomíná, jak jsme psali rodičům pohledy nebo korespondenční lístky z táborů, ale ještě raději psaníčka holkám při vyučování. Ve svých pubertáckých letech v chemickém učilišti jsem se „nepohodl“ s jedním vlivným politickým kádrem a prohlásil jsem o něm, že je vůl. Když jsem to ani po konfrontaci s ním neodvolal, byl jsem na vysvědčení potrestán trojkou z chování. A tady nastal zlom v mém poměru k papíru, neboť to vysvědčení jsem přece doma nemohl ukázat. Teď byla každá rada drahá a po dlouhém dumání jsem si vymyslel, že to pololetní vysvědčení jsme z důvodu nedostatku papíru nedostali. A světe zboř se, moji rodiče tomu uvěřili, proč také ne, vždyť jsem byl pro ně vzorný syn. A takhle jsem zjistil, že bez papíru by byl ten svět přece jen lepší. No, a tak jsem se přihlásil na papírenskou školu, abych po maturitě likvidoval - papírenský průmysl. Ale po drahých letech jsem rád, že se mi to nepovedlo. Neboť, co je internet nebo Skype proti zajímavé, napínavé knize či hezky rukou napsanému, osobnímu, hřejivému dopisu.

Josef Borovec, 1968

Společnost Karux – společnost „papíráckých manželů“ mat. rok 1968

Společnost KARUX vznikla v roce 1979 na základě aktivit manželů Ležákových, Soukupových a Vrzalových, kdy se v tomto roce sešli poprvé a dali tak základ k setkávání „papíráckých manželských párů“, absolventů SPŠP v roce 1968. Tuto společnost tvoří 7 manželských párů. Nevíme, zda to nebyl záměr vedení školy, ale byli jsme první dva ročníky, kde byli ve třídách samostatně děvčata a chlapci! Název KARUX znamená - KAždý Rok U X-tého (neznámého). Po čase se tato setkávání konala a nadále konají v daném pořadí na různých místech naší krásné vlasti 1x za rok v již pevně stanovený prodloužený víkend. Letošní setkání je již 43., právě v termínu, na který byly oslavy školy z původního termínu přeloženy.

Setkávání probíhají pokaždé v podobném scénáři, tedy zahajujeme čtvrtčním setkáním při večeři, zahájení prezidentem, přípitkem a volnou zábavou. Společnost má svoji hymnu, vlajku i kroniku s bohatou fotodokumentací. Tedy dobře se bavíme, poznáváme naši krásnou vlast, přírodu i historii a velice rádi též vzpomínáme i na léta studentská! Zkrátka v mimořádně příznivé době našich studií, v letech 1964-68, vznikla i vynikající parta kamarádů a přátel na celý život, a právě v tom byla naše „papírenka“ v Hostinném zcela výjimečná!! Nádherná léta studií v malém, ale milovaném městě papíru v Podkrkonoší, byla a i nadále zůstávají nejhezčím obdobím v životě každého z nás, a to nejen z nostalgie ke krásnému studentskému mládí, ale především též zásluhou všech našich učitelů, profesorů a vychovatelů!!! Tehdy jsme sice více méně s nimi „bojovali“ - dnes jim vzkazujeme - díky Vám, velké díky Vám!!

A říci to můžeme již jen jedinému žijícímu z profesorského sboru – **Ladislavu Pitrmucovi** (Píďovi) a také mu to rádi říkáme !!!

Rudolf Vrzal, 1968

Léta 1954–1958

Před spoustou let jsme - většinou patnáctiletí - zahájili v dnes nevídaném počtu 38 studentů studium na Vyšší průmyslové škole v Hostinném.

K maturitě jsme došli v počtu 34, což je rovněž nevídané. Svědčí to o mimořádném spojení a vztahu mezi námi a učiteli. Na internátě z našeho ročníku bylo - pokud dobře počítám - 28, což je obrovská parta. A protože nevzpomínáme na politickou situaci, ale na spolužáky a spolužačky a na učitele, budou následující vzpomínkové útržky a střípky věnované právě jim. Z paměti se mi vytrácejí některé přezdívky učitelů - **Klenot Jaromír Krám, Kája Musil a jeho mamka, Sláva Hýsek, pan prof. Vaněk, náš třídní Jaroslav Kvapil, pan Ing. Ladislav Šín** a řada dalších.

Paradoxem našeho studia zůstává, že jsme 3 roky studovali chemii ve všech podobách, abychom mohli ve čtvrtém ročníku nastudovat a odmaturovat ze strojnictví.

O tom, že jsme byli skutečná parta, svědčí i to, že jsme se po maturitě pravidelně scházeli po celé republice - v Praze, v Plzni, u Kouklů, v Hostinném a jeho okolí. Vzpomínky, zejména na mimoškolní sportovní aktivity jako fotbal a hokej, bramborové brigády, (včetně likvidace hlodavců pomocí travexových náloží Jardy Groha), chmelové brigády, sázení stromků kdesi v Krkonoších a další akce. Tolik letmé vzpomínky na krásné čtyři roky našeho mládí

Jiří Lhota, 1958

Vzpomínky studenta SPŠP

Jsem jediný ročník, který měl ve třídě dva Korejce. Trochu o tom vím, protože jsem s nimi bydlel a s Hanem jsem občas diskutoval, protože jsme byli oba z vesnice. Takže můj doplněk!!! Ročník 1954-1958 byl jediný, ve kterém studovali dva Korejci, Han Dzo Dzin a Kim Dzun Chvan. Nežili s námi, ale vedle nás, ani se spolu nekamarádili, ale každý byl sám za sebe, dohromady je dal osud. Kim byl z učitelské rodiny, byl uzavřený nechtěl o sobě mluvit a pořád četl knížky z knihovny, moc se neučil, stačilo mu, co slyšel ve třídě. Han byl vznětlivý a ambiciózní, hodně času věnoval učení, aby vynikl. Jeho rodiče byli sedláci, zaměstnávali čeledíny, ale nepatřili mezi statkáře. Byl to hrdý Korejec!! Základní vzdělání získali ve středisku Milovice - Mladá, kde se naučili dobře česky, do Čech se dostali přes Červený kříž jako váleční sirotci. Oba pocházeli z Jižní Koreje, jejich rodiče spolupracovali s nepřátelskou Severní Koreou v korejské válce a po odhalení byli popraveni. Jak zemřeli rodiče Kima nevím, nechtěl o tom mluvit. Han mi to řekl, byl to středověký lynč na vratech statku před celou vesnicí a on se na to musel dívat. Po maturitě šli pracovat někde do Sovětského svazu a tím se nám ztratili. Napsal jsem, že Han byl hrdý na svou vlast, od něho jsem se dozvěděl o admirálu „I Sun-sinovi“, který vymyslel válečnou veslici podobnou plovoucí želvě s bodlem na přídi. Vrchní pancíř kryl i vesla a bodlo likvidovalo plachetnice. Za jeho největší úspěch je považována bitva u Mjongnjangu v roce 1597, kdy jeho loďstvo čítající pouhých 13 lodí na hlavu porazilo 333 lodí japonského námořnictva (kopie z wiki).

František Marek, 1958

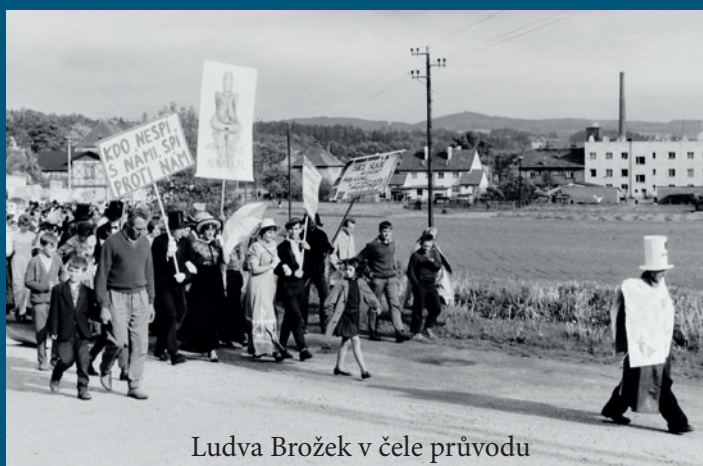
Z KULTURNÍHO ŽIVOTA STUDENTŮ

Majáles 1966

tradiční studentská slavnost. Byla to rozsáhlá akce papíráků, která začala slavnostním průvodem městem v dobových oděvech z časů „Filosofské historie“ Aloise Jiráska.

Proběhla volba krále Majálesu, kterým byl zvolen Božetěch Kapounek. Následovaly doprovodné sportovní akce a vystoupení skupiny Olympic. Majáles byl zakončen v neděli dopoledne fotbalovým utkáním jedenáctky pedagogických pracovníků proti dívčí jedenáctce studentek školy.

Ludva Brožek v čele průvodu

Kapela XANTIPA

Hudební skupina založená kapelníkem Jirkou Naimannem, ve složení: na obr. zleva Jirka Naimann – sólová kytara, Vráťa Kytmar – bicí, Míra Pužík – kytara, Pepa Kašpar – basová kytara a Jirka Koutný – klávesy.

Orfeus - vzpomínka na muzikantská léta

Dnes už trochu mlhavě vzpomínám na studentské roky 1964-68. Jen neustálý kontakt s tehdejšími spolužáky mně občas připomene některé události a příběhy z té doby.

Stalo se, že se nás v tom prvním ročníku, v září 1964, sešlo pár milovníků muziky, kteří uměli hrát na kytaru. Jen tak jsme si brnkali na pokoji internátu, protože v té době existovala a hrála školní beatová kapela Xantipa našich čtvrtáků. Tihle kluci v r. 1965 odmaturovali a zůstalo po nich v tomhle oboru prázdno.

Tak jsme se dali na intru, na pokoji č. 4, dohromady tři (já, Vláďa Šindelář a Honza Karásek) a začali kopírovat jak Xantipu, tak tehdejší beatové špičky (hlavně Olympic a Shadows). Zkoušeli jsme na internátě, v prvním patře v bývalé kapli, kde se k nám připojil z vyššího ročníku Karel Wyroba, ten se ujal bicích.

Samozřejmě byly problémy s technikou i s nástroji, hrálo se, jak to šlo, pro pozdější veřejná vystoupení, třeba na čajích v Germance, jsme si vypomáhali technikou a bicí soupravou od místní taneční skupiny. Pro veřejná vystoupení jsme taky museli absolvovat tzv. přehrávky před komisí v Trutnově. Naše první veřejné vystoupení bylo vlastně při Majáles 1966 na terase Odborného učiliště v parku v Hostinném. Další vystoupení se pak různě střídala, byl to pro nás únik od studia a každou novou skladbu jsme horlivě zkoušeli. V maturitním ročníku 1967-68 jsme už museli v hraní trochu slevit a maturitou 1968 to všechno skončilo. Ale máme skvělé vzpomínky na ty muzikantské tři roky.

Josef Ležák, 1968

Setkání k 70. výročí založení SPŠP

Dlouholetý profesor SPŠP Hostinné, pan **Josef Mašek**,
letos v únoru náhle zemřel ve věku 87 let.

PROGRAM OSLAV 75. VÝROČÍ ZALOŽENÍ SPŠP V HOSTINNÉM

SOBOTA 18. 9. 2021

- 9:30 – 10:00** prezence účastníků oslav v areálu bývalé Střední průmyslové školy papírenské
- 10:00 – 10:30** zahájení, hudební doprovod
přivítání hostů – starostka města
projev ředitele OU
projev zástupce bývalých žáků
- 10:30 – 12:00** prohlídka budovy bývalé školy
- 12:00 – 14:00** oběd ve školní jídelně Gymnázia a SOŠ Hostinné
- 14:30 – 17:00** výstava fotografií k 75. výročí založení SPŠP v Hostinném
ve Františkánském klášteře, možnost prohlédnout si koupaliště
- 17:00** volná zábava s občerstvením v Národním domě